

אוי, רותי, רותי, מה יהיה?

יום אחד חזרתי מהעבודה מקדם מהרגיל. עבר די הרבה זמן מהפעם האחרונה שחזרתי הביתה מקדם כל כך, לכן החלטתי לפנק את יובל. ביד החזקתי שקית גדולה מהסופרמרקט, ובה תפוחי אדמה, בקבוק שמן ובקבוק קולה. מאחורי הדלת שמעתי קולות נרגשים, ולפני שהצלחתי להכניס את המפתח לחר המנעול, דלת הכניסה לבית כבר נפתחה בתנופה מבפנים. בפתח עמד יובל, וכך הוא אמר:

“אמרת לי שזה הוא! ידעתי שהוא יחזר מקדם היום! ידעתי! עכשו הוא ימשיך לנו את הספור. נכון, אבא?” שאל ומהר להסביר, “בדיוק עכשו גמרת לי לספר לרותי על כריסטיאנו ובריגיטה.”

אני יודע שנשמע לכם כאלו יובל היה שמח ונרגש, אבל בעצם בקולו היתה נימה לא מעטה של יאוש. הוא נעץ בי מבט מהסוג שנסיכות שולחות באבירים שמצילים אותן

מְדַרְקוֹנִים רוֹשְׁפֵי אֵשׁ. לָמָּה, אַתֶּם שׂוֹאֲלִים? הַסִּבָּה פְּשׁוּטָה מְאֹד: לִידוֹ עֲמֻדָה רוּתִי וְחִיכָה אֶת הַחִיוֹךְ הַמְּלֹאכֵי שְׁלָה. רוּתִי הִיא בֵּת תְּשֻׁעַ, יֵשׁ לָהּ הֶמוֹן נִמְשִׁים עַל הָאָף, וְהִיא מוֹצִיָּאָה אֶת יוֹבֵל מִדַּעְתּוֹ. הִיא גָּרָה בְּקוֹמָה רְבִיעִית, שְׁלוֹשׁ קוֹמוֹת מִתַּחַתְנֹו. לֹא מִזְמַן הִתְחִילָה לְלַכֵּת לְכַתֵּה דָלֶת, וּבְגַלְל שֶׁהִיא כָּבֵד גְּדוּלָה, הַהוֹרִים שְׁלָה מְרֹשִׁים לָהּ לַחֲזוֹר לְבֵד מִבֵּית הַסֶּפֶר וּלְחִכּוֹת בְּבֵית עַד שֶׁהֵם חוֹזְרִים. הַבְּעֵיָה הִיא שְׁרוּתִי כָּל הַזְּמַן שׁוֹכַחַת אֶת הַמִּפְתָּח שְׁלָה, וְאִזּוּ יוֹבֵל צָרִיךְ לְאַרְחֹ אוֹתָהּ בְּבֵית שְׁלָנוּ עַד שֶׁהַהוֹרִים שְׁלָה חוֹזְרִים. הַחֶלֶק הַכִּי גְרוּעַ הוּא שְׁרוּתִי תָמִיד מוֹפִיעָה כְּשִׁיּוֹבֵל מִשְׁחַק בְּמַחְשֵׁב, וְזֶה מוֹצִיא אוֹתוֹ מִדַּעְתּוֹ. יוֹבֵל מְנַסֶּה לְהַמְשִׁיךְ לְשִׁחַק, וְרוּתִי עוֹמְדַת בְּפֶה פְּעוֹר בְּשִׁקְט מְאַחֲזָרִיו. יוֹבֵל שׁוֹנֵא שְׁעוֹמְדִים מְאַחֲזָרִיו כְּשֶׁהוּא מְשַׁחֵק. אֵף אֶחָד לֹא אוֹהֵב אֶת זֶה. נוֹרָא מְעַצְבֵּן כְּשֶׁמְסַתְּכָלִים אֵיךְ שְׁאַתָּה מְשַׁחֵק. פְּתָאוֹם אֶפְלוּ הַדְּבָרִים הַכִּי פְּשׁוּטִים, שְׁתָּמִיד עוֹשִׂים בְּלִי בְּעִוֹת, לֹא מְצַלִּיחִים, וְנִשְׁאַרִים כָּל הַזְּמַן בְּאוֹתוֹ הַשָּׁלֵב וְלֹא מִתְקַדְּמִים בְּכָלֵל.

”אֵיךְ הִיָּה בְּעִבּוּדָה?” שְׁאַלָה רוּתִי.

”תּוֹדָה שְׁאַתָּ שׂוֹאֲלָת, ” לְטַפְתִּי אֶת רֵאשָׁה, ” כִּי דוֹקָא הַיּוֹם

עֲצָבְנוּ אוֹתִי בְּעִבּוּדָה.”

בדיוק עכשיו גמרתו לספר

"מי עֲצָבֵן אוֹתְךָ?"

"חֵבֵר שְׁלִי."

"אם הוא חֵבֵר שְׁלִי, אֵיךְ זֶה שֶׁהוּא עֲצָבֵן אוֹתְךָ?" שָׁאַלָה

רוּתִי.

"עֲזָבוּ." לא בָּא לִי לְהִסְבִּיר. הִרְבֵּה פְעָמִים, כְּשֶׁמִּסְפָּרִים לְמִישֶׁהוּ מֵשֶׁהוּ שֶׁעֲצָבֵן, מִתְעַצְבָּנִים שׁוֹב. לְפַעְמִים אֶפְלוּ יוֹתֵר מִהַפְעַם הָרֵאשׁוֹנָה. "הֵייתִי צָרִיךְ לְכַתֵּב אֵיזָה מִסְמָךְ, וְחֵבֵר שְׁלִי לֹא עֲזַר לִי כְּשֶׁבִקְשִׁיתִי," לֹא יִכְלָתִי לְהִתְאַפֵּק וּבִסּוּף כֵּן הִסְבַּרְתִּי.

"יש, יש," נָתַן לִי יוֹבֵל צִיּוֹן עֲצָבִים, "הֵכִי הִרְבֵּה – יש

וְחֻצִי."

מָה זֶה צִיּוֹן עֲצָבִים אַתֶּם שׁוֹאֲלִים? אִזְ אֲנִי אֶסְבִּיר. יוֹבֵל הַמְצִיא פַעַם מִשְׁחָק שְׁקוֹרָאִים לוֹ עֲצָבָנוּתִי. הוּא שֶׁם לֵב שֶׁהָאֲנָשִׁים הֵכִי מְעַצְבָּנִים הֵם אֵלֶּה שֶׁלֹּא נוֹתְנִים לְמִישֶׁהוּ לְסַפֵּר מֵשֶׁהוּ רַע שֶׁקָּרָה לוֹ בְּלִי לְתַת דְּגָמָה יוֹתֵר קִיצוֹנִית מִהַחַיִּים שְׁלָהֶם. אִם מִישֶׁהוּ אִמְלָל, לָהֶם יֵשׁ סִפּוּר עַל כְּמָה שֶׁהֵם פַּעַם הָיוּ כָּל כָּךְ אִמְלָלִים, שְׁאֲנָשִׁים בְּרַחוּב עֲצָרוּ אוֹתָם וְהִתְחִילוּ לְבַכּוֹת מֵרַב צֶעַר. אִם יֵשׁ לְמִישֶׁהוּ פִּצְעַת בְּבֶטֶן, לָהֶם הִיָּה פִּצְעַת כָּל כָּךְ נוֹרָא כּוֹאֵב, שֶׁכִּמְעַט כָּרְתוּ לָהֶם אֶת הַבֶּטֶן. אִם מִישֶׁהוּ הִיָּה חוֹלָה בְּשַׁפְּעַת, הֵם כִּמְעַט מִתּוֹ מִהֲצִטְנָנוּת.

במשחק עצבנותי שיוכל המציא, אם שומעים מישהו מספר על משהו שהרגיז אותו, צריך להקשיב ממש טוב. אחר כך צריך לחשב טוב-טוב, ורק אם יש משהו באמת מרגיז יותר לספר, נותנים לזה שספר ראשון ציון עצבים נמוך.
"למה, מה קרה לך?" נבהלת.

"המורה לאנגלית שלחה אותי למנהל, "ספר יובל, "ומי שדבר הזה בכלל ירון. אתה קולט? ירון דבר, ואותי שולחים למנהל. "מבטה של רותי היה מלא הבנה. "וכבר יש לי אצל המנהל אזקרה אחת, למרות שגם היא לא באשמת. הטלפון של עידן המגעילה צלצל בשעור, והמורה להתעמלות חשב שזה הטלפון שלי. כל הזמן נטפלים אלי. אז המנהל אמר שירד לי ציון שלם באנגלית, ושהוא יחזיר לי אותו רק אחרי שאעשה עבודה ענקית."

האמת? בגלל עידן וירון האלה ובגלל הענש הספור של יובל היה באמת שמונה וחצי עצבנותי. לפחות.
"טוב, הציון שלך באמת תשע, " אמרתי. "והתחלת לעשות את העבודה באנגלית?"

"בחייד, אבא, " עשה יובל פרצוף מאחורי גבה של רותי, כאלו אמר: אתה לא רואה שרותי פה? מאיפה היה לי זמן לעשות משהו בכלל?

”וְעַכְשָׁו תִּמְשִׁיךְ לָנוּ אֶת הַסֵּפֹר?” שָׁאַלָה רוּתִי.
רוּתִי וַיּוֹבֵל הָיוּ בְּאֶמֶת חֲמוּדִים, וַיּוֹם שְׁחוֹזְרִים בּוֹ מִקְדָּם
מִהָעֲבוּדָה אֵי אֶפְשָׁר לְבַזְּבֹז, לָכֵן אָמַרְתִּי, ”בְּטַח שָׁאַנִּי אֶסְפֵּר.
אֵיפֹה הֵינִנוּ? בּוֹאוּ נִרְאֶה אִם אָנִי זֹכֵר...”